

VIKE.

Wessmans Musikförlag AB

Syskonen Agnes, Olen och Emma Wedin var de sista bofasta vid Vike minnesgård i Boge på Gotland

Eva Sjöstrand

Bild Anne Nilsson

Blek vintersol strålar över Vike
Här är stillhet, väntan, varje steg hörs krasa
 i storgårdens frostnupna fjolårsgräs
Vårdträdet kastanjens alla grenar gapar tomma
 sträcker sig mot himlen, bidar, vilar, väntar vår
Minnesgården ruvande i tystnad
Bortom åkerstycket ser jag mellan träden
 två svanar seglande på vikens blåa vatten, högre, stolt
Bland träden blåsippsblad, vid ån i riset blinkar
 mjukt lila, en kvarglömd lysande viol

Modianos ord ringer i mitt sinne
Att hösten inte är förknippad med sådant som upphör
Att årstiderna skiftar och blandas i minnet
Att minnet, allt eftersom åren går, börjar leva sitt eget liv
Är man ensam kan det öppnas som en spricka i tiden
 det är bara att glida in genom den
En lätt svindlande känsla. Jag kisar
Då plötsligt ser jag Vikefolket böjda över åkern
Här strävar Olen, Emma, Agnes
 de tre syskon som bodde här till sist
Längre på håll skymtar förmödrar, förfäder
Kyrkklockan slår
 dit är långt men klangen går att höra dovt, på håll
Karlarna hejdar sig, blottar sina huvuden
Kvinnfolket niger, mumlar några ohörbara ord

Så har de bråkat här med jord och värld
Vike är boställe så långt någon kan minnas, nämnd
i skrift som andra gårdar först i sextonhundratal
Nästa århundrade delades gården upp i parter
de splittrades än mer när laga skiftet gick
En part fick flytta, bygga nytt på östra sidan vägen
Vad då byggdes är minnesgård idag
Manbyggning och flygel med bryggghus på leilgarden
På storgarden bulhuslängan med det ståtligaste agtak
över stall, lada, tröskvandring, hus för ko, höns, svin
Fiskebod vid stranden, snickarbod med smedja långt på åkern
en god bit iväg, för brandriskens skull

Nu ropar Aristoteles ur tiden
detta är fakta historiker sysselsätter sig med
Diktaren däremot, ägnar sig åt historien som möjlighet
rör därmed vid tidens egen livsmateria
belyser det inträffades allmänmänskliga mening
bevarar sin trohet mot den unika, mänskliga, sårbara existensen
undersöker det möjliga också i det som flytt

Nog är det möjligt att hundlokorna vajade
att svalorna svirrade, byggde under taket
den junidag Olen och hans Anna flyttade in
Måhända bar han henne skrattande över tröskeln
ledde lillsorken vid handen, förevisade stolt sitt verk
En parstuga, betyder ett stort rum åt varje sida
vardagsstugan i söder, nystugan salen i norr
Farstu, litet kök och kammare i husets mitt
I flygeln brygghus, bakugn, kölna, drängkammare

Från Vike myr rann ån strid ner mot havet
Om våren svämmade den över
vattnet gödde änget Högarden med gårdens bästa hö
Här fanns tre vattenverk med kvarn, såg och valka
tills myren dikades ut i tidigt nittonhundratal
Dessförinnan aktade de någon märkessten i myren
När vattnet steg och dolde den, var dags att låta hjulen gå
Vems tur det var att såga först? Det visste alla
Olen antecknade nogsamt i sin almanacka att 1850
var det Thomas Wikes tur. Samma vår betalade
Lars Petter Pilgårds två skilling för det han sågat
Petter Hägvide sågade sju bräder
Sju bräder, tänker jag, vad byggde han med dem?

